[2019] 6 எஸ்.சி.ஆர். 1104

சமீர் கபூர் மற்றும் ஒருவர்

எதிர்

மாநில அரசு மூலமாக துணைப் பிரிவு நடுவர் தெற்கு, புது தில்லி மற்றும் பலர்

(உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 10482 / 2013)

ஏப்ரல் 29, 2019

முன்னிலை:

[மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.எல். நாகேஸ்வர ராவ்

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.எம்.ஆர். ஷா]

வாரிசுரிமைச் சட்டம், 1925 :

பிரிவு 276 - உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பங்கள் - சட்டம் 137 இன் பொருந்தக்கூடிய தன்மை - தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது: பிரிவு 137 ஆனது உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பங்களுக்கு பொருந்தும் - காலவரையறைச் சட்டம், 1963 - சட்டத்தின் பிரிவு 137.

பிரிவுகள் 276 மற்றும் 228 – விண்ணப்பத்தின் கீழ், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் - காலவரம்பால் தடைசெய்யப்பட்டால் – தீர்ப்புரைக்கப்பட்டது - ஒரு வழக்கு நடவடிக்கை மூலம், அல்லது உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தில், விண்ணப்பதாரரால் எந்த உரிமையும் வலியுறுத்தப்படவில்லை அல்லது கோரப்படவில்லை - உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பம் ஒரு

உயிலால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டபூர்வமான கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அனுமதிக்காக அல்லது ஒரு உயில் பொறுப்பாண்மையர் அங்கீகாரத்திற்காக - பிரிவு 228 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றத்தாலும் உயில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டாலும், நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் பெறுவதற்கான உரிமை என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான உரிமையாகும், இது எந்த நேரத்திலும் பயன்படுத்தப்படலாம், அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமை எஞ்சியிருக்கும் வரை மற்றும் பொறுப்பாண்மையின் நோக்கம் அல்லது பொறுப்பாண்மையின் எந்தப் பகுதியும் இருக்கும் வரை, உருவாக்கப்பட்டால், செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் - பொருண்மைகளைப் பொறுத்தவரை, பிரிவு 228/276 -இன் கீழ் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கு காலவரம்பால் தடை செய்யப்படவில்லை - உயில் எழுதியவர் இறந்த பிறகு, 2000 ஆம் ஆண்டில், மேல்முறையீட்டாளர்கள் டெல்லியில் அமைந்துள்ள 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு உயில் மூலம் வழங்கப்பட்ட சொத்துக்களில் தலையிடத் தொடங்கினர், இதனால், அவர் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது - மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்ட சொத்துக்களுடன் தலையிடத் தொடங்கிய தேதியிலிருந்து வழக்கு மூலம் தொடங்கியது - எனவே, நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பம் காலவரம்பால் தடை செய்யப்படவில்லை - உயர்நீதிமன்றம் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி வழக்குரையை கட்டளை VII விதி.11-யின் கீழ் நிராகரிக்க மறுத்தது சரியானது - 1963-ஆம் ஆண்டு காலவரையறைச் சட்டம் - சட்டத்தின் பிரிவு 137.

மேல்முறையீட்டை தள்ளுபடி செய்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது:

தீர்வு: 1.1. 1963-ஆம் ஆண்டு காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 ஆனது, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பங்களுக்கு பொருந்தும். வாரிசுரிமைச்

சட்டத்தின் பிரிவுகள் 276 மற்றும் 228 இன் கீழ் விண்ணப்பிப்பது சட்டத்தின் பிரிவு 137 இன் கீழ் வரும். [பத்தி 10, 11] [1113-எப்: ஜி]

குன்வர்ஜீத் சிங் கண்ட்பூர் எதிர் கிரன்தீப் கவுர் (2008) 8 எஸ்.சி.சி 463: [2008] 5 எஸ். சி. ஆர் 1057; *கிரிஷன் குமார் ஷர்மா எதிர் ராஜேஷ் குமார் ஷர்மா* (2009) 11 எஸ்.சி.சி 537 – அதனை சார்ந்திருந்தது.

1.2 காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின்படி, குறித்துரைக்கப்பட்ட காலவரையறை காலம் மூன்று ஆண்டுகள் ஆகும், மேலும் 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமை' எழும்போது மூன்று ஆண்டுகள் இயங்கத் தொடங்குகின்றன. காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின் கீழ் உள்ள முக்கியமான வெளிப்பாடு 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமையாகும்'. [பத்தி 12.1][1114-பி]

1.3 இச்சட்டத்தின் பிரிவு 276-ன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பமானது, உயிலுடன் உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக எவராலும் ஏதேனும் உயிலை நடைமுறைப்படுத்த ஆட்சேபனை எழுப்பப்பட்டால், அந்த வழக்கில், விண்ணப்பதாரர் உயிலை மெய்ப்பிக்க வேண்டும், அதன்பிறகு உயிலானது மெய்ப்பிக்கப்பட்டு, அதன்படி நீதிமன்றம் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு ஒரு உத்தரவை பிறப்பிக்கலாம். எவ்வாறாயினும், சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி, இந்தியாவின் எல்லைக்குள் அல்லது அதற்கு அப்பால், மாநிலத்தின் எல்லைக்கு அப்பால் அமைந்துள்ள தகுதிவாய்ந்த அதிகார வரம்பில் உள்ள நீதிமன்றத்தில் ஒரு உயில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டு அல்லது தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தால், முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட உயிலின் நகலை

சமர்ப்பிக்கும்போது, அத்தகைய நபருக்கு ஆதரவாக நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்கப்படலாம். இதன் பொருள் என்னவென்றால், அத்தகைய சூழ்நிலையில், உயிலை மீண்டும் மெய்ப்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, மேலும் அது இறுதியானதாக இருக்கும். எனவே, இந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு 228 ஆனது, ஒரு செயலாற்றும் ஏற்பாடாக இருக்கும், மேலும் அது அங்கீகரிக்கப்பட்ட உயில் நகலின் அடிப்படையில் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க கூடுதல் உரிமையை வழங்குகிறது. எனவே, பிரிவு 228 சட்டத்தின் பிரிவு 276 ஐ ஒத்திருக்கிறது என்று தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு சரியாக குறிப்பிட்டது. [பத்தி 14.1][1115-ஈ-எச்; 1116-ஏ]

14 ஒரு நடவடிக்கையில், அல்லது உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தில், விண்ணப்பதாரரால் எந்த உரிமையும் வலியுறுத்தப்படவில்லை அல்லது கோரப்படவில்லை. விண்ணப்பதாரரின் கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தை மட்டுமே கோருகிறார். தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் உலகெங்கிலும் உள்ள சட்ட இயல்புக்கு அறுதியான சான்றாகும். உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சட்டத்தில் ஒரு தனிநபர் மீதான நடவடிக்கையல்ல, ஆனால் அது ஒரு பொருள் மீதான நடவடிக்கையாகும். ஒரு உயில் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட சட்டபூர்வமான கடமையைச் செய்வதற்கோ அல்லது உயில் பொருப்பாண்மையராக அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கோ நீதிமன்றத்தின் அனுமதிக்காக உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பம் இறந்தவரின் மரணத்திற்குப் பிறகு எந்த நேரத்திலும் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு

தொடர்ச்சியான உரிமையாகும். அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமை எஞ்சியிருக்கும் வரை மற்றும் பொறுப்பாண்மையின் நோக்கம் அல்லது பொறுப்பாண்மையின் எந்தப் பகுதியும் நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கும் வரை, உருவாக்கப்பட்டால், எஞ்சியிருப்பவை செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 228 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றத்தாலும் உயில் மெய்ப்பிதழ் ஆராயப்பட்டாலும், நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் பெறுவதற்கான உரிமை என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான உரிமையாகும் அது எந்நேரத்திலும் நடைமுறைப்படுத்தலாம், மேலும் இது அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமை நிலைத்திருக்கும் வரை, பொறுப்புரிமையின் நோக்கம் இருக்கும் வரையிலும் அல்லது பொறுப்புரிமையின் எந்தவொரு பகுதியும் ஏதேனும் உருவாக்கப்பட்டால், மீதம் உள்ளவற்றை நடைமுறைப்படுத்தலாம். [பத்தி 17] [1118-பி-டி.]

1.5 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது யாதெனில், சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் உ/இ பிரிவு 276 கீழ் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்காக 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கு எண். 15/2001 ஆனது, காலவரையறைச் சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. வழக்குரையில் கூட, 2000 ஆம் ஆண்டில் தரப்பினர்களின் தந்தை காலமான பிறகு, மேல்முறையீட்டாளர்கள் டெல்லியில் அமைந்துள்ள 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு உயில் மூலம் வழங்கப்பட்ட சொத்துக்களுடன் தலையிடத் தொடங்கினர், எனவே, வேறு வழியின்றி அவர் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. எனவே, விண்ணப்பத்தில் உள்ள வாதங்களின்படி, மேல்முறையீட்டாளர்கள் 2000 ஆம் ஆண்டில் தரப்பினர்களின் தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகு, 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்ட

சொத்துக்களுடன் தலையிடத் தொடங்கிய தேதியிலிருந்து வழக்கு மூலம் தொடங்கியது. எனவே, வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு நீதிபதி ஆகிய இருவரும் உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி 11- இன் கீழ் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி விண்ணப்பத்தை நிராகரிக்க மறுத்துவிட்டனர். வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பம் காலவரையறைச் சட்டத்தால் தெளிவாக எதிர்ப்பிற்குள்ளானது என்று கூற முடியாது, மேலும் இது உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி 11 விதி 11 (டி.)- இன் கீழ் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் நிராகரிக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. உயர்நீதிமன்றம் எடுத்த கருத்தானது இதனுடன் ஒத்துப்போகிறது. [பத்தி 18] [1118-எப்-எச்; 1119-ஏ-சி]

குன்வர்ஜீத் சிங் கண்ட்பூர் எதிர் கிரன்தீப் கவுர் (2008) 8 எஸ். சி. சி 463 : [2008] 5 எஸ். சி. ஆர் 1057 - வழக்கைச் சார்ந்ததுள்ளது.

எஸ்டேட் ஆஃப் லேட் ஸ்ரீ குர்சரண் தாஸ் பூரி ஏ.ஐ.ஆர் 1987 பி & எச் 122 ; *ராமாநந்த் தாக்கூர் எதிர் பர்மனந்த் தாக்கூர்* ஏ.ஐ.ஆர் 1982 பாட்னா 87; *வாசுதேவ் தௌலத்ராம் சதாரங்கனி எதிர் சஜினி பிரேம் லால்வானி* ஏ.ஐ.ஆர் 1983 பாம்பே. 268; *எஸ். கிருஷ்ணசாமி எதிர் ராமையா* ஏ.ஐ.ஆர் 1991 மெட்ராஸ் 214 - அணுகப்பட்டது.

வழக்குச் சட்டக் குறிப்பு

[2008] 5 எஸ்சிஆர் 1057	பத்தி 10, 18	சார்ந்திருந்தது.
ஏ.ஐ.ஆர் 1987 ப & ஹரி. 122	பத்தி 6, 9	குறிப்பிடப்பட்டது.
ஏ.ஐ.ஆர் 1982 பாட்னா 87	பத்தி 6, 9	குறிப்பிடப்பட்டது.
(2009) 11 எஸ்.சி.சி. 537	பத்தி 10	சார்ந்திருந்தது.

ஏ.ஐ.ஆர் 1983 பாம்பே 268 பத்தி 16 குறிப்பிடப்பட்டது.

ஏ.ஐ.ஆர் 1991 மெட்ராஸ் 214 பத்தி 16 குறிப்பிடப்பட்டது.

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு அதிகாரவரம்பு : உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு எண் 10482/2013.

புதுடெல்லியில் உள்ள டெல்லி உயர்நீதிமன்றத்தின் 16.01.2009 தேதியிட்ட மேல்முறையீட்டு எண். மு.மே.அ (அ.வ) 11/2009 இல் பகரப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவிலிருந்து.

மேல்முறையீட்டாளருக்காக திரு .திவ்யகாந்த் லாஹோட்டி, திருமதி அமிர்தா குரோவர், திரு.பரிக்ஷித் அஹுஜா, திருமதி பிரவீனா பிஷ்ட் ஆகியோர் ஆஜராகினர்.

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்காக திரு.ஷியாம் டி. நந்தன், திரு.சித்தார்த் பாம்பர், திரு.கே. கிருஷ்ண குமார், திரு.பல்ராஜ் திவான், திரு.எம். ஏ. கிருஷ்ணா மூர்த்தி, திரு.அங்கித் எஸ்., ஆகியோர் ஆஜராகினர்.

இந்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புரையானது மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.. எம்.ஆர்.ஷா அவர்களால் வழங்கப்பட்டது.

கற்றறிந்த தனி நீதிபதி உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி 11-இன் கீழ் வழக்குரையை நிராகரிக்க மறுத்த உத்தரவினை உறுதி செய்து உயர் நீதிமன்றத்தின் ஈராய அமர்வு இந்த மேல்முறையீட்டை நிராகரித்தது. அந்த மு.மே.அ (அ.வ) எண். 11/2009 இல் புதுதில்லியில் உள்ள டெல்லி உயர்நீதிமன்றம் வழங்கிய எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவின் மீது குறைவுற்று அசல் பிரதிவாதிகள் தற்போதைய மேல்முறையீட்டை தாக்கல் செய்துள்ளனர்.

2. இந்த மேல்முறையீட்டிற்கு வழிவகுக்கும் சுருக்கமான பொருண்மைகள் யாதெனில், இங்கிலாந்தில் நிரந்தரக் குடியுரிமை பெற்ற திருமதி. கைலாஷ் கபூர், 16.05.1990 தேதியிட்ட உயில் மூலம் தனது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இரண்டு பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் எழுதி வைத்தார். திருமதி. கைலாஷ் கபூர் அவர்கள் 10.09.2001 அன்று இங்கிலாந்தில் இறந்தார். மேல்முறையீட்டாளர்களின் கூற்றுப்படி, அவர்கள் மேற்கூறிய உயிலின்படி செயல்பட்டு, 6.9.2000 முதல் மார்ச், 2001 வரை இந்தியாவில் இருந்த மேற்கூறிய உயில் எழுதியப் பெண்ணின் அனைத்து அசையா சொத்துக்களையும் விற்பனை செய்துவிட்டார். மறைந்த ஸ்ரீமதி.கைலாஷ் கபூர் அவர்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு, இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸ் பர்மிங்காம், மாவட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் பதிவு அலுவலகத்தின் நீதித்துறை உயர்நீதிமன்றம், 21.11.1997 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் மேற்கூறிய உயில் மெய்ப்பிதழ் ஆவணத்தை வெளியிட்டது. அதன்பிறகு, 2001 ஆம் ஆண்டில், இங்குள்ள 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர், இங்கிலாந்தில் உயில் மெய்ப்பிதழ் யாரால் மேற்கொள்ளப்பட்டதோ அவர், இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் (இதன் பிறகு 'சட்டம்' என குறிப்பிடப்படுகிறது) உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கைத் தாக்கல் செய்து (விருப்புறுதி வழக்கு எண். 15/2001) டெல்லியில் உள்ள சொத்துக்கான நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பித்ததாகத் தெரிகிறது.

2.1 இவ்வழக்கின் மேல்முறையீட்டாளர், உயர் நீதிமன்றத்தின் கற்றறிந்த தனி நீதிபதியின் முன் வழக்கிடை விண்ணப்பம் எண். 13895 /2006- ஐ தாக்கல் செய்து, உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11-இன் கீழ் அந்த வழக்கை சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் மேற்கூறிய வழக்கின் அடிப்படையில், காலவரையறைச் சட்டம், 1963 இன் பிரிவு 137 ஐ கருத்தில் கொண்டு, காலவரையறைச் சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதால் அதன்படி அந்த உயிலை நிராகரிக்குமாறு

கோரிக்கை விடுத்தார். ஒரு நபர் நீதிமன்றத்தை அணுகாமல், உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்யப்படும் வரை, மெய்ப்பிதழ் கோருவதற்கு எந்த காலவரையறையும் பொருந்தாது என்று மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக வழக்கு இருந்தது, இருப்பினும், இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸில் உள்ள நீதிமன்றத்தை அணுகியவுடன், ஒரு உயிர் மெய்ப்பிதழ் வழங்கப்பட்டு பிறகு, மூன்று வருட காலத்திற்குப் பிறகு, நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான மனுவை தாக்கல் செய்திருக்க முடியாது. மேற்கூறிய விண்ணப்பம், இங்குள்ள 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் - அசல் விண்ணப்பதாரரால் எதிர்க்கப்பட்டது. மேலும் காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 பொருந்தாது என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

3. கற்றறிந்த தனி நீதிபதி 24.09.2008 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் மேற்கூறிய விண்ணப்பத்தை நிராகரித்து, சட்டத்தின் 228 வது பிரிவு சட்டத்தின் 222 மற்றும் 276 இன் விதிகளுக்கு ஒத்ததாக இருப்பதைக் கவனித்து, உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி 11-இன் கீழ் வழக்குரையை நிராகரிக்க மறுத்தது. எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 222 மற்றும்/அல்லது சட்டத்தின் 276 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பிப்பதற்கு எந்த காலவரையறையும் விதிக்கப்படாதபோது, சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பிக்க காலவரையறைக் காலம் பொருந்தாது. எனவே, கற்றறிந்த தனி நீதிபதி, காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 க்கு எந்தப் பயன்பாடும் இல்லை என்று கருத்து தெரிவித்தார்.

4. உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11- ன் கீழ் வழக்கை நிராகரிப்பதற்கான விண்ணப்பத்தை நிராகரித்து, கற்றறிந்த தனி நீதிபதி பிறப்பித்த உத்தரவால் குறைவுற்ற இவ்வழக்கின் மேல்முறையீடுதாரர்கள் மு.மே.அ (அ.வ) எண். 11/2009 மூலம் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வை அணுகினர். எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவின் மூலம், உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு மேற்படி மேல்முறையீட்டை நிராகரித்து, உ.வி.மு.ச

கட்டளை VII விதி 11 ன் கீழ் விண்ணப்பத்தை நிராகரித்து, கற்றறிந்த தனி நீதிபதி அளித்த உத்தரவை உறுதி செய்துள்ளது.

5. உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு வழங்கிய எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவில் குறைவுற்று, மேல்முறையீட்டாளர்கள் - விண்ணப்பதாரர்கள் - அசல் பிரதிவாதிகள் தற்போதைய மேல்முறையீட்டை தாக்கல் செய்துள்ளனர்.

6. மேல்முறையீடு செய்தவர்களுக்காக கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் திரு. திவ்யகாந்த் லஹோட்டியும், 2-ம்எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்காக கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் திரு. எம்.ஏ. கிருஷ்ண மூர்த்தியும் ஆஜராகினார்.

6.1 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் திரு. திவ்யகாந்த் லஹோடி, வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு மற்றும் கற்றறிந்த தனி நீதிபதி இருவரும் உ.வி.மு.ச.கட்டளை VII விதி 11 இன் கீழ் மனுவை நிராகரிக்கத் தவறியதில் ஆவணம் ரீதியாக தவறிழைத்துள்ளனர் என்று கடுமையாக சமர்பித்தார்.

6.2 உரிமையியல் நீதிமன்றத்தில் எந்தவொரு சட்டத்தின் கீழ் தாக்கல் செய்யப்படும் எந்தவொரு மனு அல்லது விண்ணப்பத்திற்கும் காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 பொருந்தும் என்று மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜராகிய கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் கடுமையாக வாதிட்டார். இது உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் கீழ் அல்லது அதன் கீழ் உள்ள விண்ணப்பங்களுக்கு மட்டும் அல்ல என்று வாதிட்டப்பட்டது. இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழுள்ள மனுக்களுக்கும் காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 பொருந்தும் என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

6.3 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜராகிய கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், உயில் மெய்ப்பிதழ் உறுதி செய்யப்படாத வரை, மெய்ப்பிதழ் விண்ணப்பிப்பதற்கான உரிமை என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான வழக்கு மூலம்மாகும், எனவே, சட்டத்தின் 276 வது பிரிவின் கீழ் தாக்கல் செய்யப்படும் உயில் மெய்ப்பிதழ் மற்றும் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான மனுக்கள் காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 பொருந்தாது. எவ்வாறாயினும், உயில் மெய்ப்பிதழ் உறுதிசெய்யப்பட்டால், காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 இன் கீழ் உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்ததன் காரணமாக எழும் எந்தவொரு உரிமைக்கும் பொருந்தும் என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில், மெய்ப்பிதழ் வழங்கல் தேதியில் உரிமை பெறப்படுகிறது, எனவே, காலவரையறைக் காலம் அத்தகைய தேதியிலிருந்து தொடங்கும் என சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட சமர்ப்பிப்புகளுக்கு ஆதரவாக, ***குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் எதிர் கிரண்தீப் கவுர்*** *(2008) 8 எஸ்.சி.சி. 463 (பத்திகள் 15 & 16)* வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை பெரிதும் சார்ந்திருந்தார்.

6.4 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜராகும் கற்றறிந்த வழக்கறிஞரால் சமர்பிக்கப்பட்டது யாதெனில், தற்போதைய வழக்கில் 2-ம் எதிர்மெல்முறையீட்டாளர் 16.05.1990 தேதியிட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் வழங்குவதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தார், இது மறைந்த திருமதி.கைலாஷ் கபூரால் நிறைவேற்றப்பட்டது. மேலும் 21.11.1997 தேதியிட்ட உயர் நீதிமன்ற உத்தரவின்படி, பர்மிங்காம் (யுகே) உயர் நீதிமன்றத்தின் முன், மாவட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் பதிவுத்துறையால் வழங்கப்பட்டது. எனவே, சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் விண்ணப்பிக்கும் உரிமையானது, 21.11.1997 அன்று 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஆதரவாகப் பெற்றதாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 16.05.1990 தேதியிட்ட மேற்கூறிய உயிலின்படி, நிர்வாகவுரிமைக்கான

ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பத்தை 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் கீழ், ஒரு உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கு எண். 15/2001 மூலம், காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மூன்று ஆண்டுகள் காலக்கெடுவிற்குப் பிறகு, அதாவது 28.02.2001 அன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சமர்ப்பித்த விண்ணப்பம், காலவரையறைச் சட்டத்தால் தெளிவாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே விண்ணப்பதாரரின் விண்ணப்பம் காலவரம்பினால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளதைக் கருத்தில் கொண்டு, உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11 இன் படி அது நிராகரிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

6.5 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி, சட்டத்தின் 228 வது பிரிவு, பிரிவுகள் 222 மற்றும் 276-இன் விதிகளுக்கு ஒத்ததாக இருப்பதைக் கவனிப்பதில் பெரிதும் தவறிழைத்துள்ளார் என்று மேலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. மேற்கூறிய முடிவிற்கு வரும்போது, கற்றறிந்த தனி நீதிபதி, சட்டத்தின் பிரிவு 228 மற்றும் பிரிவு 276 ஆகிய இரண்டு விதிகளின் மொழியை அதாவது சட்டத்தின் 228 மற்றும் 276 பிரிவுகளை கருத்தில் கொள்ளவில்லை. சட்டத்தின் 228 மற்றும் 276 பிரிவுகள் முற்றிலும் வேறுபட்டவை மற்றும் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் செயல்படுகின்றன என சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு விண்ணப்பமானது, உயில் நிரூபிக்கப்பட்டு/உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்யப்பட்டு தகுந்த வாய்ந்த அதிகார வரம்பில் உள்ள நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டால் மட்டுமே அது பராமரிக்கத்தக்கது என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனவே, சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு செல்லுபடியாகும் விண்ணப்பம், வெளிநாட்டு அதிகார வரம்பில் உள்ள தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் ஏற்கனவே மெய்ப்பிக்கப்பட்டு, அங்கீகரிக்கப்பட்டு, உயில் மெய்ப்பிதழ் வழங்கப்பட்ட ஒரு உயிலின்

அடிப்படையில் அவசியம் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. சட்டத்தின் பிரிவு 276 இன் கீழ் அத்தகைய முன்நிபந்தனை அல்லது முன்தேவை எதுவும் வகுத்துரைக்கப்படவில்லை என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின் 228 வது பிரிவைப் போலன்றி, சட்டத்தின் 276 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு விண்ணப்பம் பதிவு செய்யப்படாத உயில் மெய்ப்பிதழ் அடிப்படையில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும், மேலும் இது முதல் முறையாக நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது.

6.6 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் மேலும் சமர்பித்தது யாதெனில், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி கூட இரண்டு விதிகளின் நோக்கமும் குறிக்கோளும் ஒன்றே என்பதை அவதானிப்பதில் பொருட்சார் தவறிழைத்துள்ளார், அதாவது, "கேள்விக்குள்ளான உயில் தொடர்பாக அங்கீகாரம் பெற வேண்டும்". சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் மொழியானது, அந்த பிரிவின் கீழ் எந்த நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்கக் கோரப்படும் ஒரு உயில் என்பது மறுக்கப்படாவிட்டால், ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட, மெய்ப்பிக்கப்பட்ட அல்லது அங்கீகரிக்கப்பட்ட உயிலாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது என சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதேசமயம், சட்டத்தின் 276-வது பிரிவின் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தில் உள்ள கேள்விக்குரிய உயில் அங்கீகரிக்கப்படாத உயிலாகும், மேலும் இது முதன்முறையாக நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டு இன்னும் மெய்ப்பிக்கப்படாமல் உள்ளது.

6.7 சட்டத்தின் பிரிவுகள் 228 மற்றும் 276 இன் கீழ் விசாரணையின் நோக்கம் கூட வேறுபடுத்தக்கூடியது மற்றும் வேறுபட்டது என்று மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் மேலும் சமர்பித்தார். சட்டத்தின் பிரிவு 276 இன் கீழ் உள்ள உயிலானது அங்கீகரிக்கப்படாதது மற்றும் இன்னும் மெய்ப்பிக்கப்படவில்லை என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் உள்ள

உயிலானது, சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன்படி வெளிநாட்டு நீதிமன்றத்தின் முன் அல்லது தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் முன் ஏற்கனவே நிரூப்பிக்கப்பட்டு, மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் மேற்கொள்ளப்படும் விசாரணையின் நோக்கம் வரையறுக்கப்பட்ட செயல்பாடு என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

6.8 மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் மேலும் சமர்பித்தது என்னவென்றால், உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கு எண். 15/2001 ஆனாது காலவரம்பால் தடை செய்யப்படவில்லை ஏனெனில் அது இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸ் நீதிமன்றத்தில் இருந்ததால், இந்தியாவில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட முதல் உயில் மெய்ப்பிதழ் மனு ஆகும் என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு நியாயப்படுத்துவதில் தவறிழைத்துள்ளது. உயில் மெய்ப்பிதழ் நிலையில் உள்ள ஒரு சொத்தின் நிர்வாகம் என்பது ஒரு சொத்துக்கு எதிராக உள்ள நடவடிக்கைகள் என்பதை சரியாக மதிப்பிடாமல் ஈராய அமர்வு பொருட்சார் தவறிழைத்துள்ளது என்று சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. எனவே முந்தைய உயில் மெய்ப்பிதழ் நடைமுறைகள் வெளிநாட்டு அதிகார வரம்பில் தொடங்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை ஒரு சொத்துக்கு எதிராக இருப்பதால், காலவரையறைச் சட்டம் பொருந்தும் என சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. எனவே, உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி-11-ன் கீழ் இவ்வழக்கின் மேல்முறையீடுதாரர்கள் தாக்கல் செய்த விண்ணப்பத்தை நிராகரித்ததில் கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு இருவரும் பெரும் தவறிழைத்துள்ளனர்.

6.9 அவரது மேற்கண்ட விருப்புறுதி மெய்ப்பிதழ்களுக்கு ஆதரவாக, மேல்முறையீடு செய்தவர்களுக்காக ஆஜராகும் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், *எஸ்டேட் ஆ:ப் லேட் ஸ்ரீ குர்சரண் தாஸ் பூரியின் ஏ.ஐ.ஆர் 1987 பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா 122* இல் தெரிவிக்கப்பட்ட வழக்கில் பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா

உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பையும், *ராமானந்த் தாக்கூர் எதிராக பர்மானந்த் தாக்கூர் ஏ.ஐ.ஆர் 1982 பாட்னா 87* வழக்கில் பாட்னா உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பையும் பெரிதும் சார்ந்திருந்தார்.

6.10 மேற்கண்ட சமர்ப்பிப்புகளையும், மேற்கூறிய இந்நீதிமன்றத்தின் முடிவுகளையும் சார்ந்து, பஞ்சாப் & ஹரியானா உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் பாட்னா உயர் நீதிமன்றத்தின் மேற்கூறிய முடிவுகளை சார்ந்து, தற்போதைய மேல்முறையீட்டை அனுமதிக்கவும், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு நீதிபதிகள் வழங்கிய உத்தரவுகளை ரத்து செய்யவும், நீக்கறவு செய்யவும், அதன் விளைவாக உ.வி.மு.ச. கட்டளை VII விதி 11(ஈ) இன் கீழ் வழக்குரையை நிராகரிக்கவும் வேண்டப்பட்டது.

7. தற்போதைய மேல்முறையீட்டை, 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சார்பாக ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் கடுமையாக எதிர்த்தார். வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஈராய அமர்வு இருவரும் காலவரையறைச் சட்டத்தினால் சட்டத்தின் பிரிவு 137 ஆனது பொருந்தாது என்பதால், சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு விண்ணப்பம் காலவரையறைகளால் தடைசெய்யப்படாது என்றும் சரியாகக் கூறியுள்ளனர் என்று கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் கடுமையாகச் சமர்ப்பித்தார்.

7.1 *குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் (மேற்கண்ட)* வழக்கில், இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு, இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் இருக்கும் வழக்கின் பொருண்மைகளுக்குப் பொருந்தாது என்று 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் கடுமையாகச் சமர்ப்பித்தார். மேலும் இந்நீதிமன்றத்தின் முன் இந்த மனுவானது சட்டத்தின் பிரிவு 218/278 இன் கீழ் இருந்தது, இருப்பினும்,

தற்போதைய வழக்கில், மனுவானது சட்டத்தின் பிரிவு 228/276 இன் கீழ் உள்ளது.

7.2 மேலும், 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சார்பாக ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், தற்போதைய வழக்கில், இங்கிலாந்தில் உள்ள நீதிமன்றத்தின் முன் நடத்தப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் நடவடிக்கைகள் ஒருபோதும் ஆட்சேபனை செய்யப்படவில்லை என்றும், உயில் மெய்ப்பிதழ் வழங்குவதில் எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை என்றும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. உண்மையில், மேல்முறையீட்டாளர்களின் தந்தையும், 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர், மேற்படி உயில் மெய்ப்பிதழ் விசாரணைக்கு 'ஆட்சேபனை இல்லை' என்று சமர்பித்துள்ளனர். சட்டத்தின்படி, 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் டெல்லியில் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. உயில் மெய்ப்பிதழ் ஆட்சேபனை செய்யப்படாத வழக்கில், 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் அதை கோருவதற்கு எந்த காரணமும் இல்லை என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனவே காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 இன் கீழ் 'விண்ணப்பிப்பதற்கான உரிமை' ஏதேனும் இருந்தால், 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக ஒருபோதும் பெறப்படவில்லை என்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11 விதி 11(ஈ) இன் கீழ் கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு இருவரும் விண்ணப்பத்தை சரியாக நிராகரித்துள்ளனர் மற்றும் வழக்குரையை நிராகரிக்க சரியாக மறுத்துவிட்டனர்.

7.3 மேற்கண்ட வாதத்தினைக் கொண்டு தற்போதைய மேல்முறையீட்டை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று வேண்டப்பட்டது.

8. அந்தந்த தரப்பினருக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர்களின் ஆலோசனையை நாங்கள் நீண்ட நேரம் கேட்டறிந்தோம்.

9. தற்போதைய மேல்முறையீட்டில் இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் பரிசீலிக்க இரண்டு கேள்விகள் எழுகின்றன:

i) உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பத்திற்கு காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 பொருந்துமா?;

ii) இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 228 -இன் கீழ் விண்ணப்பம் காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின் கீழ் வகுத்துரைக்கப்பட்ட காலவரையறை காலத்தால் தடை செய்யப்படுமா மற்றும் சட்டத்தின் பிரிவு 228 - இன் கீழ் விண்ணப்பிப்பதற்கான காலவரையறை காலம் தகுதிவாய்ந்த அதிகாரவரம்பு உள்ள நீதிமன்றத்தால் அது இந்தியாவின் எல்லைக்குள் அல்லது வரம்பிற்கப்பால் அமைந்துள்ள நீதிமன்றத்தால் உயில் மெய்ப்பிதழ் வழங்கிய தேதியிலிருந்து தொடங்குமா ?

10. இப்போது முதல் கேள்வியைப் பொறுத்த வரையில், ***குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் (மேற்கண்ட)*** வழக்கு மற்றும் ***கிரிஷன் குமார் ஷர்மா எதிராக ராஜேஷ் குமார் சர்மா (2009) 11 எஸ்.சி.சி. 537*** வழக்கு ஆகியவற்றில் இந்த நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் பார்வையில் அது முன்தீர்ப்பில்லாததாக உள்ளது. மேற்கூறிய இரண்டு முடிவுகளிலும், இந்த நீதிமன்றம் குறிப்பாகக் கவனித்தது மற்றும் கூறியது என்னவென்றால், காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவு, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான மனுக்களுக்கும் பொருந்தும். எனவே, 1-ம் வினாவிற்க்கு உறுதியாக விடையளிக்கப்பட்டு, 1963 ஆம் ஆண்டின் காலவரையறைச்ச் சட்டம் பிரிவு 137, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பங்களுக்குப் பொருந்தும் என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

11. இப்போது 2-ம் வினாவைப் பொறுத்த வரையில், சட்டத்தின் 228 வது பிரிவின் கீழ் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்காக 2-ம்

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சமர்ப்பித்த விண்ணப்பம் காலவரையறைச் சட்டத்தால் பிரிவு 137 இன் கீழ் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது என்பது மேல்முறையீட்டாளர்களின் சார்பாக குறிப்பிடப்பட்ட வழக்காகும். காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137, சட்டத்தின் 276 வது பிரிவின் கீழ் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பத்திற்குப் பொருந்தும். அதேபோல், சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் கீழ் உள்ள விண்ணப்பம் கூட காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137-ன் கீழ் இருக்கும். எனவே, காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137, சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் கீழ் உள்ள விண்ணப்பங்களுக்கும் பொருந்தும் என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

12. இருப்பினும், இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் பரிசீலனைக்கு முன்வைக்கப்படும் அடுத்த கேள்வி, 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமை' எப்போது எழுந்தது என்பதாகும் ?

12.1 காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 -இன் படி, குறித்துரைக்கப்பட்ட காலவரையறைக் காலம் மூன்று ஆண்டுகள் மற்றும் 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமை' செயல்படும்போது மூன்று ஆண்டுகள் இயங்கத் தொடங்கும். காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 இன் கீழ் உள்ள முக்கியமான வெளிப்பாடு 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமை' ஆகும். 1997 ஆம் ஆண்டு, குறிப்பாக 21.11.1997 அன்று, இங்கிலாந்து பர்மிங்காம் உயர் நீதிமன்றம், மாவட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் சார்பதிவாளர் ஆனது, 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஆதரவாக 16.05.1990 தேதியிட்ட உயில் விருப்புறுதி ஆவணத்தை வழங்குவதற்கான உத்தரவை பிறப்பித்தது, இதனால் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான 'விண்ணப்பிக்கும் உரிமை' தற்போதைய வழக்கில் எழுந்தது என்பது மேல்முறையீட்டாளர்களின் சார்பான வழக்காகும். எனவே, 21.11.1997 முதல் மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான

விண்ணப்பம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பது மேல்முறையீட்டாளர்களின் சார்பில் வழக்காகும். எவ்வாறாயினும், காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மூன்று வருட காலவரையறைக் காலத்தின் பின்னர் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பம் 28.02.2001 அன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனவே உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கு எண். 15/2001 காலவரம்பு சட்டத்தால் தெளிவாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11 இன் கீழ் உள்ள அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி வழக்குரை நிராகரிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்யப்படாத வரை, காலவரையறைக் காலம் இயங்கத் தொடங்காது என்பது மேல்முறையீட்டாளர்களின் சார்பாக உள்ள வழக்காகும். எவ்வாறாயினும், உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்யப்பட்டவுடன், அந்த வழக்கில், காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்ட காலவரையறைச் காலம் உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்யப்பட்ட தேதியிலிருந்து இயங்கத் தொடங்கும்.

13. அந்தந்த தரப்பினருக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர்களின் வாதங்களை நாங்கள் கேட்டுள்ளோம்.

14. முதலாவதாக, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் உயிலுடன் வழங்குவதற்கான தொடர்புடைய விதிகள் சட்டத்தின் பிரிவு 276 கீழ் இருக்கும் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சட்டத்தின் பிரிவு 276 பின்வருமாறு கூறுகிறது:

> **"276. உயில் மெய்ப்பிதழுக்கான மனு** - (1) உயில் மெய்ப்பிதழ் செய்வதற்கான விண்ணப்பம் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பம், உயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் நடக்கும் வழக்கு மூலம்களில் ஆங்கிலத்தில் அல்லது சாதாரண பயன்பாட்டில் உள்ள மொழியில் தெளிவாக

எழுதப்பட்ட ஒரு மனு மூலம் செய்யப்படும். அதனுடன் உயில் இணைக்கப்பட வேண்டும் அல்லது, பிரிவு 237, 238 மற்றும் 239 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வழக்குகளில், அதன் உள்ளடக்கங்களின் நகல், வரைவு அல்லது அறிக்கை இணைக்கப்பட்டு, அதில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும்-"

(அ) உயில் எழுதியவரின் இறந்த நேரம்,

(ஆ) இணைக்கப்பட்ட அந்தக் கையெழுத்து பிரதி அவருடைய கடைசி உயில் மற்றும் அதன் ஆவணமாகும்,

(இ) அது முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டது,

(ஈ) மனுதாரரின் கைகளுக்கு வரக்கூடிய சொத்துக்களின் அளவு, மற்றும்

(உ) விண்ணப்பம் மெய்ப்பிதழ்புடையதாக இருக்கும் போது, மனுதாரர் உயிலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிறைவேற்றுபவர் ஆவார்.

(2) இந்த விவரங்களுக்கு கூடுதலாக, மனுவானது மேலும் கீழ்காணுபவற்றை குறிப்பிட வேண்டும் -

(அ) மாவட்ட நீதிபதியிடம் விண்ணப்பம் செய்யப்படும்போது, இறந்தவர் இறக்கும் போது ஒரு நிரந்தர இருப்பிடத்தை வைத்திருந்தார், அல்லது நீதிபதியின் அதிகார வரம்பிற்குள் அமைந்திருந்த ஏதேனும் சொத்து வைத்திருந்தார்; மற்றும்

(ஆ) விண்ணப்பம் ஒரு மாவட்டப் பிரதிநிதிக்கு அளிக்கும்போது, இறக்கும் போது இறந்தவர், அத்தகைய பிரதிநிதியின் அதிகார வரம்பிற்குள் ஒரு நிரந்தரமான இருப்பிடத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

(3) விண்ணப்பம் மாவட்ட நீதிபதியிடம் அளிக்கும்போது, மனுதாரரின் கைக்கு வரக்கூடிய சொத்துகளின் எந்தப் பகுதியும் வேறொரு மாநிலத்தில் இருந்தால், மனுவானது ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உள்ள அத்தகைய சொத்துக்களின் அளவையும் மற்றும் மாவட்ட நீதிபதிகளின் அதிகார வரம்பில் அமைந்துள்ள அத்தகைய சொத்துக்களின் அளவை குறிப்பிட வேண்டும்."

14.1 சட்டத்தின் பிரிவு 276 இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பம் உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்காக உயிலுடன் சமர்ப்பிக்கப்படும் போது, உயிலை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக ஏதேனும் ஒரு அமைப்பால் ஆட்சேபனை தெரிவிக்கப்பட்டால், அந்த வழக்கில், விண்ணப்பதாரர் உயில் மெய்ப்பிதழை நிரூப்பிக்க வேண்டும். அதன்பிறகு உயில் மெய்ப்பிப்பிற்கு உட்படுத்தப்பட்டு, நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான உத்தரவை நீதிமன்றம் பிறப்பிக்கலாம். எவ்வாறாயினும், ஒரு உயில் மாநில வரம்பிற்குள் அப்பால், இந்திய எல்லைக்குள் அல்லது அதற்கு அப்பால் அமைந்துள்ள, உரிய அதிகார வரம்பினைக் கொண்ட ஒரு நீதிமன்றத்தில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டாலோ அல்லது தாக்கல் செய்யப்பட்டாலோ, அந்த வழக்கில், சட்டத்தின் பிரிவு 228 இன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி, உயிலின் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட நகல் சமர்ப்பிக்கப்படும்போது, அத்தகைய நபருக்கு ஆதரவாக நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்கப்படலாம். இதன் மூலம், அத்தகைய சூழ்நிலையில், உயிலை மீண்டும் மெய்ப்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, அது அறுதியானதாக இருக்கும். எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 228 ஒரு இயல்விக்கும் வகைமுறையாகும், மேலும் உயிலின் அத்தகைய சட்டப்பூர்வ நகலின் அடிப்படையில் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க கூடுதல் உரிமையை அது வழங்குகிறது. எனவே, கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர்

ஈராயத்தின் அமர்வு நீதிபதி சரியாகக் கவனித்தபடி, பிரிவு 228 சட்டத்தின் பிரிவு 276 க்கு ஒத்ததாகும்.

15. இப்போது பரிசீலனைக்கு எழக்கூடிய அடுத்த கேள்வி என்னவென்றால், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் உயிலுடன் விண்ணப்பம் செய்யும்போது, காலவரையறைச் காலம் எந்த தேதியிலிருந்து இயங்கத் தொடங்கும்?

16. சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையை பரிசீலிக்கும்போது, *குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் (மேற்கண்ட)* வழக்கில் இந்த நீதிமன்றத்தின் முடிவு குறிப்பிடப்பட்டு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். மேற்படி தீர்ப்பில், இந்த நீதிமன்றம் *வாசுதேவ் தௌலத்ராம் சதராங்கனி எதிர் சஜ்னி பிரேம் லால்வானி ஏ.ஐ.ஆர் 1 983 பம்பாய் 268* வழக்கில் பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு மற்றும் அத்துடன், *எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி எதிர் ஈ. ராமையா ஏஐஆர் 1991 மெட்ராஸ் 214* என்ற வழக்கில் சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு ஆகியவற்றை பரிசீலித்தது. மேற்படி தீர்ப்பில், இந்த நீதிமன்றம் *எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி* (*மேற்கண்ட*) என்ற வழக்கில் சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் 17 வது பத்தியைக் குறிப்பிட்டு பரிசீலித்தது.

> "17. ஒரு நடவடிக்கையில், அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறினால், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தில், விண்ணப்பதாரரால் எந்த உரிமையும் வலியுறுத்தப்படவோ அல்லது கோரப்படவோ இல்லை. விண்ணப்பதாரர் ஒரு கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தை மட்டுமே கோருகிறார். தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் உலகம் முழுவதிலும் உள்ள சட்டத்

தன்மைக்கான அறுதியான சான்றாகும். 1925-ம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டம் -இன் தொடர்புடைய விதிகளின் மதிப்பீட்டானது, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகள் குறித்து, விண்ணப்பதாரரின் எந்த உரிமைகளும் சட்டப்பூர்வமாக தீர்க்கப்படவோ அல்லது பாதுகாக்கப்படவோ இல்லை என்ற பொருளைத் தெரிவிக்கவில்லை. உயிலை எழுதியவர் தனது நிலச்சொத்தின் நிர்வாகம் தொடர்பான கடமையைச் செய்துள்ளார், மேலும் உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்காக விண்ணப்பதாரர் அந்தக் கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அனுமதியை மட்டுமே கோருகிறார். கடமையைச் செய்வதற்கு நீதிமன்றத்தின் அங்கீகாரம் கோருவது மட்டுமே உள்ளது. அந்தக் கடமை நெறிசார்ந்தது மட்டுமே, சட்டப்பூர்வமானது அல்ல. மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் நடவடிக்கைகளை தாக்கல் செய்ய விண்ணப்பதாரரை கட்டாயப்படுத்தும் எந்த சட்டமும் இல்லை. தார்மீக கடமையை நிறைவேற்றும் நோக்கத்துடன், விண்ணப்பதாரர் கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தை நாடுகிறார். உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சட்டத்தின் நடவடிக்கை அல்ல என்று முடிவு செய்வது சட்டபூர்வமானதாக இருக்கும். எனவே, உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை, 1963 ஆம் ஆண்டு காலவரையறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 137 இன் கீழ் வரும் ஒரு 'விண்ணப்பம்' என்ற பொருளில் கீழ் கருதுவது மிகவும் கடினமானதாகும், அது முறையாகவும் இருக்காது.

16.1 உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான மனுவின் தன்மையைப் பொறுத்தவரையில், *எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி (மேற்கண்ட)* வழக்கில், சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தால் பத்தி 17 ல் செய்யப்பட்ட அவதானிப்புகளை இந்த நீதிமன்றம் அங்கீகரித்துள்ளது. எவ்வாறாயினும், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பம் காலவரையறைச்ச் சட்டத்தின் 137 வது பிரிவுக்கு உட்பட்டது அல்ல என்ற காண்முடிவுடன் இந்த நீதிமன்றம் உடன்படவில்லை.

16.2 மேற்கூறிய தீர்ப்பில், *வாசுதேவ் தெளலத்ராம் சதாரங்கனி (மேற்கண்ட)* வழக்கில் பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் 16 வது பத்தியை இந்த நீதிமன்றம் பரிசீலித்து, பத்தி 15 ல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

> "16. திரு.தல்பத்ராயின் வாதத்தினை நிராகரித்து, எனது முடிவுகளை இவ்வாறு சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன் –
>
> (அ) காலவரையறைச் சட்டத்தின் கீழ், உயில் மெய்ப்பிதழ், நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் அல்லது வாரிசுரிமைச் சான்றிதழுக்கான விண்ணப்பம் செய்யப்பட வேண்டிய காலகட்டம் எதுவும் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை;
>
> (ஆ) பிரிவு 137 ன் கீழ், இறந்தவர் இறந்த தேதியில் விண்ணப்பிக்கும் உரிமை எழுவது என்ற அனுமானம் தேவையற்றது;
>
> (இ) அத்தகைய விண்ணப்பம், உயில் மெய்ப்பிதழ் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட சட்டப்பூர்வ கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அனுமதி அல்லது உயில் மூலம் நியமிக்கப்பட்ட பொறுப்பாண்மையராக அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக ஆகும். மேலும் இறந்தவரின் மரணத்திற்குப் பிறகு எந்த நேரத்திலும்

பயன்படுத்தப்படக்கூடிய ஒரு தொடர்ச்சியான உரிமையாகும். அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமை நீடிக்கும் வரையிலும், பொறுப்பாண்மையின் நோக்கம் இருக்கும் வரையிலும் அல்லது அதன் ஏதேனும் ஒரு பகுதி இருப்பின், அது உருவாக்கப்பட்டால், எஞ்சியது செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்;

(ஈ) விண்ணப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் போது விண்ணப்பிப்பதற்கான உரிமை எழுவது இறந்தவர் இறந்த தேதியிலிருந்து 3 ஆண்டுகளுக்குள் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை;

(உ) இறந்தவரின் மரணத்திற்குப் பிறகு 3 ஆண்டுகளுக்கு மேலான தாமதம் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தும் மற்றும் அதிக தாமதம் அதிக சந்தேகத்தை கொண்டிருக்கும்;

(ஊ) அத்தகைய தாமதம் விளக்கப்பட வேண்டும், ஆனால் முழுமையான காலவரையறையுடன் ஒப்பிட முடியாது; மற்றும்

(எ) உயில் நிறைவேற்றம் மற்றும் சான்றளிப்பு மெய்ப்பிக்கப்பட்டவுடன், தாமதம் குறித்த சந்தேகம் செயல்படாது.

இந்த நீதிமன்றம் (ஆ) முடிவுக்கு உடன்படவில்லை/அங்கீகரிக்கவில்லை. இருப்பினும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட முடிவு (இ), இங்கே மீண்டும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

17. எனவே, *குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் (மேற்கண்ட)* வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் வகுத்துள்ள சட்டத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு வழக்கு நடவடிக்கை மூலம், அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறினால், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தில், விண்ணப்பதாரரால் எந்த உரிமையும்

வலியுறுத்தப்படவில்லை அல்லது கோரப்படவில்லை. விண்ணப்பதாரர் ஒரு கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தை மட்டுமே கோருகிறார். தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம், உலகம் முழுவதிலும் உள்ள சட்டப்பூர்வமான தன்மைக்கு அறுதியான சான்றாகும். உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சட்டத்தின் நடவடிக்கையல்ல, ஆனால் அது ஒரு பொருளுக்கு எதிராக உள்ள நடவடிக்கையாகும். *குன்வர்ஜீத் சிங் கந்த்பூர் (மேற்கண்ட)* வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் கூறியது போல், உயில் மெய்ப்பிதழ் அல்லது நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் வழங்குவதற்கான விண்ணப்பம், உயில் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட சட்டப்பூர்வ கடமையைச் செய்ய நீதிமன்றத்தின் அனுமதியை பெறுவதற்கோ அல்லது உயில் மூலம் நியமிக்கப்பட்ட அறங்காவலராக அங்கீகாரம் பெறுவதற்கோ ஆகும். மேலும் இது இறந்தவரின் மரணத்திற்குப் பிறகு எந்த நேரத்திலும் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு தொடர்ச்சியான உரிமையாகும். அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமை இருக்கும் வரையிலும், அறங்காவலரின் நோக்கம் இருக்கும் வரையிலும் அல்லது உருவாக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு பகுதி இருக்கும் வரையிலும் இது நீடிக்கப்பட வேண்டும்.

எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 228- ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றமும் உயில் மெய்ப்பிதழைப் பரிசீலித்தாலும், நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணம் பெறுவதற்கான உரிமை ஒரு தொடர்ச்சியான உரிமையாகும், அது உரிமை இருக்கும் வரையில் எப்போது வேண்டுமானாலும் செயல்படுத்தப்படலாம். மேலும் பொறுப்பாண்மையின் நோக்கம் இருக்கும் வரை அல்லது பொறுப்பாண்மையின் பகுதி ஏதேனும் உருவாக்கப்பட்டால், அது நீடிக்கப்படக்கூடியதாகும்.

18. மேற்கூறிய தீர்ப்பில் இந்த நீதிமன்றத்தால் வகுக்கப்பட்ட சட்டத்தையும், மேலே உள்ள அவதானிப்புகளை பயன்படுத்தும்போது, நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்க்காக 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட உயில் மெய்ப்பிதழ் வழக்கு எண். 15/2001 ஆனது, சட்டத்தின் 228 பிரிவின் உ/இ பிரிவு 276 இன் கீழ் காலவரையறைச் சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்த கட்டத்தில், குறிப்பாக வாதுரையில் கூட கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில், 2000 ஆம் ஆண்டில் தரப்பினர்களின் தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகு, மேல்முறையீட்டாளர்கள் டெல்லி மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் உள்ள 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்ட உயில் சொத்துக்களில் தலையிடத் தொடங்கினர். மேலும் வேறு வழியின்றி, அவர் நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டதாக கூறியுள்ளார். எனவே, விண்ணப்பத்தில் உள்ள வாதுரைகளின்படி, 2000 ஆம் ஆண்டில் தரப்பினர்களின் தந்தை இறந்த பிறகு, 2-ம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்ட உயில் சொத்துக்களுடன் மேல்முறையீட்டாளர்கள் தலையிடத் தொடங்கிய தேதியிலிருந்து வழக்கு மூலம் தொடங்கியது. இந்த வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில், உ.வி.மு.ச.கட்டளை VII விதி 11-இன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி விண்ணப்பத்தை நிராகரிக்க கற்றறிந்த தனி நீதிபதி மற்றும் நீதியர் ஈராயத்தின் அமர்வு நீதிபதி ஆகிய இருவரும் சரியாக மறுத்துவிட்டனர். இந்த வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில் இங்கு கவனிக்கப்பட்டபடி, நிர்வாகவுரிமைக்கான ஆவணத்திற்கான விண்ணப்பம், காலவரையறைச் சட்டத்தால் தெளிவாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதால் உ.வி.மு.ச கட்டளை VII விதி 11(ஈ) இன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது நிராகரிக்கப்பட வேண்டியது என்று கூற

முடியாது. எனவே, உயர் நீதிமன்றத்தின் கருத்துடன் நாங்கள் முழுமையாக உடன்படுகிறோம்.

19. மேற்கூறியவை மற்றும் மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களுக்காக, தற்போதைய மேல்முறையீடு தோல்வியுற்றது மற்றும் அது தள்ளுபடி செய்யப்படுவதற்கு தகுதியானது மற்றும் அதன்படி தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது. இருப்பினும், இந்த வழக்கின் பொருண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைக் கருதி, செலவுகள் குறித்து எந்த உத்தரவும் இல்லை.

மேல்முறையீடு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

<u>பொறுப்புத்துறப்பு</u>

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."